

Od Redakcji

Na zglobalizowanym rynku finansowym stosunkowo często kryzysy lokalne czy regionalne odczuwane są w znacznie szerszej skali, co jest jedną z przyczyn modyfikacji wcześniejszych regulacji lub przyjmowania nowych. Znajduje to także odzwierciedlenie w ustawowym umocowaniu instytucji sieci bezpieczeństwa finansowego (ang. *financial safety net*). W zakresie zainteresowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego znajdują się przede wszystkim te regulacje, które dotyczą zarządzania kryzysowego w systemie finansowym, ustawowym celem działania Funduszu jest bowiem: „*podejmowanie działań na rzecz stabilności krajowego systemu finansowego, w szczególności przez zapewnienie funkcjonowania obowiązkowego systemu gwarantowania depozytów oraz prowadzenie przymusowej restrukturyzacji*”. Działania Funduszu koncentrują się na interwencjach wobec podmiotów w złej kondycji finansowej. Z natury rzeczy, szczególną domeną Funduszu jest zatem działalność w warunkach kryzysowych. Dotychczasowe uprawnienia, a w konsekwencji także działania Funduszu, dotyczyły jednak wyłącznie banków (zarówno komercyjnych jak i spółdzielczych) oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (tzw. SKOK-ów). Obok wypłaty środków gwarantowanych deponentom upadłych banków i SKOK-ów – w stosunku do innych instytucji kredytowych – prowadzone były działania pomocowe oraz restrukturyzacyjne (w tym także z zakresu przymusowej restrukturyzacji). Fundusz ma również uprawnienia do interwencji wobec firm inwestycyjnych, którymi na polskim rynku finansowym są domy maklerskie. Grupa podmiotów działających w systemie finansowym nie jest jednak ograniczona wyłącznie do wymienionych wyżej rodzajów instytucji finansowych. Efektywna realizacja celu działalności Funduszu wymaga zatem rozszerzania jego uprawnień na kolejne rodzaje instytucji.

Przekazywany Czytelnikom kolejny numer „Bezpiecznego Banku” został przygotowany w okresie, kiedy przed Funduszem pojawia się nowe wyzwanie przygotowania do roli organu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (tzw. organu *resolution*) dla zakładów ubezpieczeń i reasekuracji. Dotychczasowe ramy zarządzania kryzysowego w tym sektorze systemu finansowego ograniczały się do uprawnień nadzorca, które obejmowały coraz to bardziej ingerujące w działalność podmiotu narzędzia, np. możliwość ograniczenia działalności zakładu lub odebrania mu licencji (tzw. drabina uprawnień nadzorczych). Niemniej jednak w sytuacji kryzysu

w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji mogą się one okazać niewystarczające do utrzymania stabilności systemu oraz ochrony ubezpieczonych, a także nie obejmujące niektórych kwestii, np. współpracy transgranicznej czy finansowania działań antykryzysowych. Nieadekwatność lub niewystarczalność aktualnych ram i instrumentów zarządzania kryzysowego w sektorze ubezpieczeniowym potwierdza Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (ang. European Insurance and Occupational Pensions Authority, EIOPA) w swoich licznych opiniach. Zarówno w Unii Europejskiej jak i w Polsce trwają zatem przygotowania do stworzenia systemu *resolution* w tym sektorze.

Intensywne przygotowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego do rozszerzenia swojej antykryzysowej roli również o sektor ubezpieczeniowy stały się inspiracją do przygotowania numeru „Bezpiecznego Banku” w pełni poświęconego tematyce stabilności i zarządzania kryzysowego w tej części systemu finansowego – który niniejszym przedkładamy Czytelnikom. Numer ten poszerza dotychczasowy obszar merytoryczny ukształtowany w 25-letniej historii czasopisma, w którym szczególnym zainteresowaniem będą objęte również zagadnienia związane ze stabilizowaniem sektora ubezpieczeniowego.

Obecny 90. numer „Bezpiecznego Banku” otwiera artykuł Dagmary Wieczorek-Bartczak, członkini Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, pt. „Model *resolution* dla rynku ubezpieczeniowego”, w którym odniesiono się do wyzwań pojawiających się w czasie tworzenia systemu *resolution* w Polsce. Artykuł powstał na podstawie dotychczasowych praktycznych doświadczeń w procesie ustanawiania organu *resolution* dla sektora ubezpieczeniowego.

Uzupełnieniem powyższych rozważań jest drugi artykuł autorstwa Małgorzaty Gryber pt.: „Postulaty *de lege ferenda* w odniesieniu do krajowego procesu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w związku z projektem Dyrektywy IRR”, w którym wskazano czynniki, które należy uwzględnić podczas prac nad krajowym ustawodawstwem ustanawiającym ramy zarządzania kryzysowego w sektorze ubezpieczeniowym oraz preferowane rozwiązania w niektórych jego obszarach.

Kolejny tekst – autorstwa Anny Tarasiuk oraz Bartosza Wojno pt.: „Konsekwencje niewypłacalności zakładów ubezpieczeń dla klientów – upadłość a *resolution*” dopełnia rozważania przedstawione w poprzednim artykule, odnosi się bowiem do nakreślenia prawnych konsekwencji niewypłacalności zakładów ubezpieczeń (przyjmując różne scenariusze w tym zakresie), w sposób szczególny traktując o konsekwencjach dla klientów tych instytucji.

Wątek działalności Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG) podjęto w artykule autorstwa zespołu praktyków i naukowców, tj. Macieja Fedyny, Marka Monkiewicza, Iwony Szczęsnej oraz Marcina Tarczyńskiego. W artykule pt.: „Bezpieczeństwo polskiego rynku ubezpieczeniowego w kontekście zadań Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego oraz projektowanych przepisów o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” autorzy analizują dotychczasową działalność

UFG w zakresie upadłości zakładów ubezpieczeń. Informacje dotyczące m.in. kosztów upadłości i ich rozłożenia w czasie stanowią źródło cennych wniosków dla projektowanej procedury *resolution* w sektorze ubezpieczeniowym.

Ostatnie dwa opracowania dotyczą stabilności zakładów ubezpieczeń oraz ich zdolności do absorpcji strat. Artykuł Arkadiusza Filipa oraz Sebastiana Zielińskiego pt.: „Teoria ruiny w ubezpieczeniach oraz porównanie metod aproksymacji prawdopodobieństwa ruiny w nieskończonym horyzoncie czasowym” wykorzystuje teorię ruiny, która ułatwia zrozumienie ryzyka, na jakie narażony jest zakład ubezpieczeń. Numer zamyka artykuł autorstwa Kamila Liberadzkiego i Marcina Liberadzkiego pt.: „Absorpcja strat przez obligacje kapitałowe RT1 CoCos, Tier 2 i Tier 3 na gruncie Solvency II oraz IRRD”, w którym odniesiono się przede wszystkim do problematyki emisji obligacji podporządkowanych, które mogą zostać wykorzystane w zakładzie ubezpieczeń do pokrycia straty lub rekapitalizacji. Wnioski z tych rozważań mogą zostać wykorzystane w przygotowywanym systemie *resolution* ubezpieczycieli.

Mam nadzieję, że przedstawione artykuły przyczynią się do szerzenia wiedzy na temat zarządzania kryzysowego w sektorze ubezpieczeniowym, a wnioski płynące z nich wesprą Bankowy Fundusz Gwarancyjny w przygotowaniach do nowej roli organu *resolution* dla polskiego sektora ubezpieczeniowego.

Życzę Państwu przyjemnej i pouczającej lektury!

dr Magdalena Kozińska